

Folk handle, der støtte Krøhnke i at faae hans Forslag igjennem. Jeg troer ogsaa, at dette er den største Trøst, man for Diebliffet kan give det ærede Medlem (N. C. Hansen). Efter hvad jeg nu sidst hørte af den ærede Minister, forstaaer jeg samtlige hans Endringsforslag. Jeg troer — den ærede Minister tage mig det ikke ilde op, naar jeg kalder det saaledes, — at det er en høflig Naade, hvorpaa han har skudt det foreliggende Forslag fra sig. Han maa have, haaber jeg, saa omtrent tænkt sig — den ærede Minister tage mig heller ikke dette Udtryk ilde op —, at de halve Drømmerier, som ligge for i hans Forslag, ikke ville finde Bifald her, og naar altsaa den ærede Minister kun vil tage det foreliggende Forslag under den Forsættelse, at hans Endringsforslag blive antagne, ere vi derved sikre paa, at det Forslag, der er kommet fra et æret Medlem her bagved mig (Steen), ikke vil gaae igjennem. Jeg vil derfor meget opfordre den ærede Minister til at blive staaende ved den simple Erklæring, at, om ogsaa Forslaget vedtages her, vil der, idetmindste saalænge han er Minister, ikke komme til at foreligge en Afgjørelse af dette Spørgsmaal mellem Regjeringen og Selvfabet, og saa tage sine Forslag tilbage. Derved udsætter han sig ikke for at komme til at misforstaae det Svar, som vi give ham paa hans forskjellige Spørgsmaal, derved, at vi forkaste hans Forslag. Jeg har just, fordi den ærede Minister lægger Saameget i disse Forslag, det aldeles sikke Haab, at vi, hos hvem Indbildningskraften ikke maa være det Naadende, med vor tørre, simple Sands for, hvad der ligger for vort Die som Virkelighed, ville forkaste disse Dvasidrømmerier. Jeg beder den ærede Minister om at behandle de øvrige af sine Forslag, selv inclusive Nr. 5, som min ærede Nabo (Tuxen) har lagt saa stor Bægt paa, og som jeg i alle Tilfælde vil stemme imod tilligemed de andre, paa samme Naade, som han har behandlet Nr. 12; dette vil bevirke, at vi ikke mere komme til at tale om disse forskjellige Forslag. — Jeg har hørt fra den ærede Minister, og ogsaa fra en anden Side, og jeg troer med en vis Berettigelse, Tale om disse store Projecter med et Jernbanedriftsfelskab for hele Landet. Hvis den ærede Minister paa billige og

passende Bilskaar vil have et Driftsfelskab for hele Jernbanevesenet i Kongeriget Danmark, saa lad intet Menneſke ane, at han knytter saa store Forhaabninger til et saadant Selskab, thi saa ville Alle bruge ham som deres Midde! til at vinde Fordele i denne Henseende paa Statens Beføstning. Den ærede Minister maa i det Hele taget ikke kaste formange Ideer ud i Verden, der kunne gribes deels af Projectmagere og deels af Folk, som ville tjene paa Statens Regning. Jeg fortænkter ikke Folk i, at de ville det, men hvad vi, der repræsenterer Staten, og hvad navnlig den ærede Minister ligeoverfor Representationen maa gjøre klart, er, at vi bør holde paa vor Pung, saa godt vi kunne, og ikke give Opmuntring til Noget, men lade dem komme til os. Jeg skal ikke forfølge denne Sag, hverken med Hensyn til dette store Jernbanedriftsfelskab, eller med Hensyn til denne Rentegaranti, som Staten bliver fri for i 10 Aar. Finde de paa det, kan Deres Excellence være overbevist om, at der ligger noget Andet bagved, og at de ville tjene Anlægget to Gange igjen; for Intet gjøre de Folk det ikke, og af Patriotisme gjøre de det heller ikke; men man skal da heller ikke tale derom ligeoverfor dette Forslag om den lolland-falsterſke Drøm, thi jeg kalder ogsaa dette en Drøm ligeoverfor det simple sobre Forslag, der her foreligger. Lad den sjællandske Jernbane komme til at gaae med en Green til Bordingborg; om den kommer til dybt Vand den negang eller ikke, er ligegyldigt, thi dybt Vand behøver man ikke, før man vil gaae videre. (N. Hage: Jo, naar man vil gaae i Vandet!) Ja, Folk, der have en naturlig Ryst til at gaae i Vandet, men vi Andre, som ikke have en saadan Natur, og som ikke trænge dertil, vi kunne godt vente. Jeg seer aldeles ingen Nødvendighed for, at man, for at give en forøget Indrømmelse til det sjællandske Jernbanefelskab om at bygge en Forgrening til Sydſjælland, nødvendigtvis dertil skal knytte den Betingelse, at det saa ogsaa skal bygge paa Lolland og Falster. Er det nyttigt og gavnligt for os at faae en Jernbane paa Lolland-Falster — derved forstaaer jeg, om Omkostningerne dertil ville blive rimelige —, saa vil man nok finde et Jernbanefelskab, som vil gaae ind